

противъ, да бѣше ми позволено да виждамъ отъ тѣхъ не щѣ да кажѣхъ много, а едно доста голѣмо число, осѣщамъ се плененъ съсъ любовъ къмъ човѣшкия родъ.

Хиляди пѣтя си намирахъ сърдцето толкосъ да обича нѣкои хора, и толкосъ да мрази другитѣ, щото се оплашвахъ. Тогази, отивахъ на прозорецѣтъ, на каранъ отъ нуждата да видѣхъ да прѣмине нѣкое ново лице; и честитѣ бѣхъ ако стражата не се разхождаше твърдѣ близо до стѣната, ако не се отдалѣчаваше твърдѣ много, за да могѣ да я видѣхъ, ако си подигнеше главата като ме чюеше да кашлѣхъ, ако физиономията ѣ ми се видеше честна. Помисляхъ ли си, че го видѣхъ да изразява едно смилено чюество, осѣщахъ едно сладко биенѣе на сърдцето, като да сжмѣ намѣрилъ единъ искреннъ приятель у тоя непознатъ солдатинъ. Ако се отдалѣчеше, чякахъ, съсъ нетърпѣньето на единъ човѣкъ, който обича, чясетѣ кога ще се завърне, и ако се завърнеше и да ме гледа бѣхъ му признателенъ като за една голѣма добрина. Ако, напротивъ, да прѣминуваше съсъ тоя начинъ, щото да не могѣ да го видѣхъ, осѣщахъ екщиятъ ядъ, какѣвто осѣща единъ любовникъ, който се мисли прѣзрѣнъ.

У тѣмницата до моята, едно врѣме тѣмница на Оробони, намирахъ се сега Д. Марко Фортини и М. Антонио Вила. Отпърво, якъ като единъ Херкулесъ, тоя послѣдниятъ страда много първата година отъ гладѣтъ, и като му умножихъ храната, не му остана веке сила да я смила. Крѣя дълго врѣме, най послѣ, като се свърши, сполучи да му даджѣ една по свѣтлива тѣмница. Вонѣщиятъ въздухъ на единъ тѣсенъ